

Jure Novak

zo. Če bi delal le zaradi denarja, s 1200 din mesečno prav gotovo ne bi bil zadovoljen, saj sem vse dopoldneve in popoldneve v uradu KS. Dela kar noče in noče biti konec. No, leta in zdravstveno stanje mi ne dopuščajo, da bi delo v KS še naprej opravljal, kjer sem takorekoč »deklica za vse«: strojepisec, poštar in celo snažilka.«

• Ko mi je povedal, da je preživel že celih 72 let, sem bil nemalo presenečen, saj bi mu jih prisodil največ kakšnih 60. To je prav gotovo posledica njegove telesne aktivnosti.

• »Vsak teden sem dva do trikrat na Šmarni gori, poleti pa se povzpnem še kam višje. 17-krat sem bil že na Triglavu in ni več poti, po kateri ne bi osvojil naš najvišji vrh. No, kljub temu smo se nekoč s prijatelji pošteno izgubili. Hoteli smo v koč na Dolič, pa smo v gosti megli zavili na napačno pot in se znašli pri Luknji. Čeprav je bilo že temno, smo se obrnili in okrog polnoči končno le prišli do Doliča. V družbi še treh upokojencev — skupaj smo stari kar 254 let — rad hodim tudi po Kamniških Alpah, pa tudi po Julijcih.«

• Že 22 let, od ustanovitve NK Sava iz Tacna je Jure Novak eden izmed najbolj aktivnih članov tega kolektiva, saj tudi tu naredi vse, kar je treba: od urejanja blagajniških poslov pa do garderoberja. Z nogometiški Save je doživljal vse uspehe in neuspehe: tekmovanje v conski ligi, borbe z Aluminijem za vstop v slovensko ligo, pa potem spet nazadovanje v podzvezno ligo.

Res je, z odhodom Jureta Novaka bodo v krajevni skupnosti veliko izgubili. Toda kaj bi samo tarnali — to mu navsezadnje niti ne bi bilo všeč. »Moje delo bodo pač nadaljevali drugi, mlajši,« bi dejal, če bi ga vprašali.

Prepričan pa sem, da se bo še dolgo vračal v pisarno, kjer je preživel 6 let. Tudi takrat, ko bo treba spet kje poprijeti, bo tu Jure Novak — s svojimi izkušnjami, naveti. Kdor ga pozna, mi bo gotovo verjel.

France Kmetič

„Streha je zjutraj izginila...“

Že pred tremi tedni je plamen uničil polovico stanovanja in strehe, pod katero je živela tričlanska družina Merslavič. Franc je delavec Vege v Ljubljani, žena je invalidsko upokojena, imata pa še osem let starega sina, učenca drugega razreda osnovne šole.

Po požaru je komisija pregledala stanovanje in ugotovila, da lahko družina začasno stanuje v preostalem nepoškodovanem prostoru.

• »Nismo se pritoževali zaradi tega, saj smo vedeli, da nam bodo pomagali,« nam je pripovedoval Franc Merslavič. »Ostali smo še naprej v sobi, ki je ni uničil požar in pričakovali boljše čase... Saj veste, v enem dnevu se res ne da dosti narediti...«

• Nato pa je družina ostala še brez tistega koščka strehe, ki jim je dajala vsaj skromno zavetje.

• Lastnik hiše je namreč — kot vesten gospodar — sklenil, da bo streho popravil. Vse lepo in prav, toda pot, ki jo je izbral, je obsodbe vredna.

• Lepega dne je pripeljal delavce, ki so sneli streho, pa še mimogrede zmetali opeko in ostalo umazanijo na posteljne vložke. Te je družina Merslavič pustila na dvorišču, da se sušijo, kajti tudi dež je poskrbel, da je bilo življenje še težje.

• »Pa nikar ne pišite, da nas ni obvestil, da se izselimo in da bo začel popravljati.

je zamišljeno nadaljeval svojo pripoved Merslavič.

• »Pritožili smo se na občino. Takoj so poslali ljudi, ki so prepovedali nadaljnje delo, ter nam zagotovili, da bodo naš problem nemudoma rešili.

• Nisem vas poklical zato, da bi se pritoževal ali iskal pomoč, saj jo bom prav kmalu dobil. Rad bi le, da vidite, kakšni ljudje so na svetu. Menim, da lastnik nikakor nima pravice, da bi delal, kar bi se mu ljubilo, pa čeprav je hiša njegova. Saj je človek in živi med ljudmi, zato naj se potem tudi človeško obnaša!«

• Družina živi sedaj ločeno. Žena in otrok pri prijateljih, Franc prespi enkrat tu, drugič tam. Ve le to, da tudi to ne bo trajalo v nedogled. Prav gotovo pa bo ostala grenkoba ob spominu na hišo v ulici Milana Majcna 16 ter na nečloveško ravnanje njenega lastnika.

Zapomnimo si vendar za vselej, da smo ljudje in ne bodimo drug drugemu volkovi!

Toni Perić

SLUŽBENI ODBIJAC

Na parkirišču pred stavbo občinske skupščine je nerodno obračal fiat 125. Voznik se je nekaj časa motovil ob stoječih avtomobilih, nervozno sukul volan in med zadenjsko vožnjo silovito treščil v kandelaber. Ko so opazovalci zagledali krepko zmaličen odbijac, jih je kar zmrzilo, toda voznik fiata je mirno prestavil v prvo, dodal plin in odpeljal.

No, ko so videli, da ima avto rdečo tablico, jim je bilo vse jasno... Kje ste pa že videli, da bi si kdo belil glavo zaradi službenega odbijaca?

Človek človeku...

Seveda je, in sicer istega dne, ko so prišli delavci. Toda v enem dnevu res ne najdeš primerne prebivališča, kamor naj bi se vsaj začasno vselila tričlanska družina...«